

[Finansministeren.]

af retsafgifterne. Provenuet af en sådan afgiftsforhøjelse kan anslås til ca. 12 mill. kr. om året.

Som det vil ses af lovforslagets § 1, dækker begrebet retsafgifter en broget skare af afgifter, og hjemmelen for disse afgifter findes spredt i en række forskellige love. Som følge heraf er lovforslaget udarbejdet ved et samarbejde mellem flere ministerier, nemlig justitsministeriet, handelsministeriet og finansministeriet. Skønt hele lovgivningen om retsafgifter utvivlsomt trænger til at moderniseres og forenkles, tager lovforslaget alene sigte på en fordobling af afgifterne, som de beregnes efter de gældende regler, således at afgiftsmyndighederne vil kunne beregne afgifterne som hidtil og derefter simpelt hen gange det beregnede beløb med 2. Når man ikke ved denne lejlighed foreslår andre ændringer i de gældende regler, skyldes det dels, at en videregående revision bør afvente resultatet af overvejelserne i 2 udvalg, som er nedsat til behandling af disse spørgsmål, dels hensynet til en hurtig gennemførelse af afgiftsforhøjelserne.

På et enkelt område har man dog fundet det rimeligt at benytte denne lejlighed til at foreslå en mindre ændring i de gældende bestemmelser. Efter de gældende regler oppebærer sognefogderne i alle andre tilfælde end ved udlægsforretninger for fordringer under 100 kr. hele afgiften for de udlægs- og udpantningsforretninger, som de medvirker ved. Forslagets § 3 tilsigter at afskaffe denne ejendommelige særregel for de mindste udlægsforretninger, der udelukkende har sin begrundelse i, at reglen i modsætning til de øvrige regler om sognefogdernes andel i afgiftsprovenuet ikke har kunnet ændres ad administrativ vej. Jeg tillader mig herom at henvide til bemærkningerne til lovforslaget ad § 3. En sådan ændring vil også indebære en mærkbar forenkling af dommerkontorenes regnskabsvæsen.

Med hensyn til tidspunktet for lovens ikrafttrædelse vil jeg bemærke, at det af hensyn til udarbejdelsen af opgørelse i dødsboer m. v. er af væsentlig betydning, at loven bekendtgøres i Lovtidende i god tid før ikrafttrædelsen, idet de i lovforslagets § 1, nr. 2, 3 og 4, omhandlede afgifter jo skal tages i betragtning i disse boopgørelser.

Jeg tillader mig — idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget — at anbefale dette til tingets hurtige og villige behandling.

Socialministeren (Strøm): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg (vedrørende ændring af kommunehjælpsgrænsen, bestemmelserne om pristalsregulering m. v.). Forslaget står i forbindelse med de ved loven af 2. oktober 1956 gennemførte ændringer af folkeforsikringsloven.

Den vigtigste af de foreslåede ændringer vedrører forsorgslovens § 297, der fastsætter rammerne for den kommunehjælp, der kan ydes i trangstilfælde. Efter de gældende regler må denne hjælp i det enkelte tilfælde normalt ikke overstige et beløb, der svarer til aldersrentens grundbeløb med rentetillæg og eventuelt børnetillæg. Til ydelse af påkrævet supplerende hjælp disponerer de enkelte kommuner dog yderligere over et rådighedsbeløb svarende til 15 pct. af det beløb, der af kommunen i regnskabsårets løb er ydet inden for den omtalte normale grænse.

Da der ud over rentetillæg og eventuelt børnetillæg til aldersrentemodtagere hidtil også har været ydet andre tillæg og særlige ydelser, har kommunehjælpen efter de gældende regler ligget en del under aldersrentens samlede beløb. Jeg kan herved henvide til de i bemærkningerne til lovforslaget anførte eksempler. Det må ved bedømmelsen af denne forskel i ydelserne tages i betragtning, at kommunehjælp — i modsætning til aldersrenten — ofte ydes i forbigående trangstilfælde, hvor der ikke samtidig er behov for ydelse af f. eks. beklædnings- og brændselshjælp.

Ved loven af 2. oktober 1956 er der ved indregning ikke blot af rentetillægget, men også af andre tillæg og af de særlige ydelser, hjemlet en betydelig forhøjelse af aldersrentens — eller, som det nu skal hedde, folkepensionens — grundbeløb, ligesom dette også fra 1. oktober 1957 forhøjes med et fast beløb, der for ægtepar udgør henholdsvis 400 kr., 500 kr. og 600 kr. inden for de 3 kommunegrupper.

Denne ændring af aldersrentereglerne, der bortset fra de faste beløb, jeg netop

[Socialministeren.]

nævnte, ikke medfører nogen stigning af aldersrentens absolutte beløb, men kun af grundbeløbet, gør det påkrævet, at der også foretages en ændring af reglerne i forsorgslovens § 297 om kommunehjælpens størrelse. I modsat fald ville det hidtidige forhold mellem størrelsen af kommunehjælpen og aldersrenten, der, som jeg nævnte, kan reelt begrundes, blive forrykket i for høj grad.

Man har ikke ment — og heri støttes man af kommunerne — at reguleringen af kommunehjælpsgrænserne skal ske gennem en nedsættelse af rådighedsbeløbet på 15 pct., men er af den opfattelse, at den fornødne tilpasning skal ske gennem en nedsættelse af den procent, som den maksimale faste kommunehjælp må udgøre af folkepensionens grundbeløb. Efter foretagne beregninger er man kommet til det resultat, at det vil være rimeligst at fastsætte denne procent til 85. Grænserne for den maksimale faste kommunehjælp vil herved blive forhøjet med beløb, der godt og vel svarer til de faste beløb, hvormed folkepensionen stiger pr. 1. oktober 1957. Det hidtidige forhold mellem kommunehjælpen og aldersrenten vil således i det store og hele blive bevaret, idet der blot vil ske en uvæsentlig forskydning i kommunehjælpens favør.

Udgifterne ved dette forslag, der kun kan beregnes rent skønsmæssigt, er anslået til ca. 7 mill. kr. årligt, hvoraf ca. 2 mill. kr. falder på den fælleskommunale udligningsfond, medens de resterende 5 mill. kr. skal afholdes af opholdskommunen og det mellemkommunale refusionsforbund med henholdsvis 2 og 3 mill. kr.

Det foreslås endvidere, at der foretages en ændring af pristalsreguleringsbestemmelsen i forsorgsloven, således at denne bringes i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i folkeforsikringsloven. Herefter skal udgangspunktet for pristalsreguleringen være pristallet for januar 1956, og de i lovforslaget angivne beløb for normalbidrag, indtægtsgrænser m. v. er fastsat på grundlag af dette pristal. Særlig med hensyn til normalbidragene foreslås det yderligere, at de beløb, hvormed disse ekstraordinært blev forhøjet ved loven af 31. marts 1953, og som hidtil har været holdt uden for pristalsreguleringen, fremtidig også skal reguleres.

De øvrige ændringer i forslaget er i hovedsagen af redaktionel karakter. De er en følge af den ændrede terminologi i folkeforsikringsloven, hvorefter betegnelserne folkepension og invalidepension afløser aldersrente og invaliderente, og hvorefter der fremtidig opereres med 2 slags folkepension, nemlig den indtægtsregulerede folkepension og folkepensionens mindstebeløb. Jeg vil i denne forbindelse gerne gøre opmærksom på, at den foreslåede ændring af § 293, stk. 1, om supplerende hjælp til arbejdsløshedsunderstøttede heller ikke er udtryk for nogen realitetsændring. Der sker blot det, at man i stedet for udtrykket „den gennemsnitlige aldersrente pr. dag“ indfører de faktiske gennemsnitsbeløb pr. 1. april 1956 og fremtidig lader disse beløb være genstand for pristalsregulering.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herefter anbefale dette til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Jeg har dernæst den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring i lov om folkeforsikring. (Om hjemmesygepleje)*, hvorved denne bliver en pligtig ydelse for de anerkendte sygekasser.

Som det høje ting vil erindre, har indenrigsministeren for en tid siden fremsat forslag til en lov om hjemmesygepleje.

Dette forslag går ud på, at der pålægges kommunerne pligt til at sørge for, at der oprettes hjemmesygeplejeordninger i kommunerne. Formålet hermed er at råde bod på, at hjemmesygepleje hidtil ikke er blevet indført i alle kommuner.

Imidlertid vil selve det, at der oprettes en hjemmesygeplejeordning, ikke i sig selv klare alle de foreliggende problemer, men der må også tages stilling til betalings-spørgsmålet for dem, der skal gøre brug af ordningen.

I denne henseende er det naturligt at bygge videre på den gældende regel i folkeforsikringsloven, hvorefter de anerkendte sygekasser har ret til at yde gratis hjemmesygepleje til deres ubemidlede nydende medlemmer. For at opnå, at der bliver fornøden adgang til at udnytte den udbygning, der er foreslået af hjemmesygeplejen, er det derfor en naturlig følge af det